

Boek 19.

De blauwe Ridder.

+ De vlucht van Jara +

Hoofdstuk 1 – Terug naar Grensvale

De weg naar Fort Grensvale lag modderig en stil voor hen, alsof het land na de gebeurtenissen in Riverveld nog niet wist of het mocht ademen of zich alweer moest schrap zetten voor nieuw gevaar. Thomas reed vooraan op Thunder, zijn grote zwarte destrier, die met zware passen door de natte karrensporen ging. Naast hem reed Anne op haar witte merrie, haar donkerblauwe mantel strak om haar schouders. Achter hen volgden Marcus en tien soldaten van de Witte Boom, mannen in donkerblauwe wapenrokken met de witte boom op de borst en maliënkappen over hun hoofden. Het was geen groot gevolg, maar genoeg om snel te reizen en toch niet onbeschermd te zijn.

Thomas had Sven in Riverveld achtergelaten als tijdelijke plaatsvervanger over de troepen van de Witte Boom en de mannen van Eikenbroek. Dat besluit had hem geen rust gegeven, maar het was noodzakelijk. Riverveld had Cedric nodig, de dorpen hadden toezicht nodig en de soldaten moesten iemand hebben die gevaar rook voordat het zichtbaar werd. Toch gingen Thomas' gedachten telkens terug naar de boodschap die Lucas had gestuurd. Er waren zorgen in Grensvale, geen open aanval en geen brandende dorpen, maar kleine bewegingen langs de wegen, vreemde gezichten tussen vluchtelingen en oude spanningen die na Roys val niet zomaar verdwenen waren. Zulke dingen leken klein, tot ze te laat groot werden.

Anne merkte dat hij stiller werd naarmate de houten muren dichterbij kwamen. Ze liet haar merrie iets naar Thunder toe stappen en legde haar hand op Thomas' arm. Het was een klein gebaar, maar tussen hen hoefde liefde niet luid te zijn. Thomas keek opzij, en in haar blik vond hij rust. "Je draagt Riverveld nog bij je," zei ze zacht. Thomas ademde langzaam uit. "En Grensvale wacht alweer." Anne glimlachte niet breed, maar haar stem bleef warm. "Dan rijden we samen naar binnen." Die woorden klonken niet als troost, maar als een belofte.

Toen het fort tussen de bomen verscheen, begreep Thomas opnieuw waarom deze plaats meer was geworden dan een grenspost. De palissades waren donker van regen en rook, de wachttorens stonden tegen de grijze lucht en boven de poort hing de banier van de Witte Boom. Binnen de muren zag hij soldaten bij het hek, vrouwen met manden, kinderen bij een vuur en mannen met hout op hun schouders. Grensvale was gebouwd om vijanden buiten te houden, maar het leefde inmiddels vooral omdat mensen erheen kwamen wanneer zij nergens anders veilig waren. Anne keek naar de poort en haar gezicht werd zachter. Hier had zij geleerd dat bescherming niet alleen door zwaarden werd gegeven.

Marcus reed dichterbij en knikte naar de poort. "Lucas staat al klaar, heer." Thomas zag de grijze gestalte onder de balken staan, breed, nors en onverzettelijk als oud eikenhout. Naast hem stond Mia, met haar armen over elkaar en een blik die vermoeide soldaten rechter liet lopen. Anne glimlachte warm toen ze haar zag. Thomas legde kort zijn hand op Thunders hals. "Rustig, jongen," mompelde hij. Thunder snoof, maar bleef kalm. Samen reden zij Grensvale binnen, terug naar een fort dat bescherming bood, maar waar iets nieuws leek te wachten.

Hoofdstuk 2 – Lucas houdt stand

Lucas wachtte Thomas niet op alsof hij een gast ontving, maar alsof hij een bevelhebber terugzag die precies moest weten wat er in zijn afwezigheid was gebeurd. Hij stond net binnen de poort van Fort Grensvale, breed in zijn donkerblauwe Witte Boom-wapenrok, de grijze haren door de wind achterovergedrukt en zijn verweerde gezicht strak van vermoeidheid en waakzaamheid. Achter hem stonden twee wachters met maliënkappen en speren, en boven op de houten loopbrug keken nog meer soldaten neer op de binnenplaats. Niemand praatte te hard. Niemand liep zonder doel rond. Thomas zag het meteen. Lucas had het fort niet alleen bewaakt, hij had het vastgehouden.

Thomas liet Thunder langzaam tot stilstand komen en gleed uit het zadel, terwijl de zwarte destrier onrustig snoof en met een hoef in de modder stampte. Lucas keek kort naar het paard, toen naar Thomas, en knikte. “Hij ziet er nog steeds uit alsof hij liever een muur omverloopt dan door een poort gaat.” Thomas legde zijn hand op Thunders hals. “Hij leert luisteren.” Lucas trok één wenkbrauw op. “Dan loopt hij voor op sommige mannen hier.” Er ging een kleine glimlach over Thomas’ gezicht, maar hij zag ook de ernst in Lucas’ ogen. Achter hem steeg Anne van haar witte merrie af. Mia kwam meteen naar haar toe, niet met grote woorden, maar met die stevige warmte die haar eigen was. “Je ziet eruit alsof je te weinig geslapen hebt,” zei Mia zacht. Anne glimlachte vermoeid. “Dat zegt Lucas ook altijd tegen Thomas.” Mia keek naar Lucas. “Dan heeft hij soms gelijk.” Lucas deed alsof hij het niet hoorde, maar zijn mondhoek bewoog net genoeg om hem te verraden.

Marcus liet de tien soldaten afstijgen en zette hen zonder bevel op de juiste plaats, alsof hij wist dat Lucas op alles lette. Thomas zag hoe de wachters Marcus groetten, niet uit angst, maar uit erkenning. Dat deed hem goed. Zijn mannen groeiden, niet alleen in aantal, maar ook in houding. Toch bleef zijn blik steeds terugkeren naar Lucas. “Vertel,” zei hij. Lucas stak zijn duimen achter zijn riem en keek even naar de poort, waar buiten de weg donker tussen de bomen verdween. “Geen open aanval. Geen brand. Geen dode boodschappers. Dat zijn de goede berichten.” Thomas wachtte. Lucas zuchtte. “De slechte zijn lastiger. Er blijven vluchtelingen komen, soms gewone gezinnen, soms mannen die te goed kijken en te weinig vertellen. Langs de oostelijke weg zijn twee voorraadwagens gevolgd. We hebben sporen gevonden bij de oude greppel achter de houtwal. En er zijn namen genoemd van mannen die ooit voor Roys aanhangers reden, maar nu beweren dat ze slechts werk zoeken.”

Anne kwam naast Thomas staan en legde haar hand even tegen zijn mouw. Het gebaar was klein, maar Lucas zag het en zweeg een tel langer dan nodig was. Thomas voelde wat zij hem zonder woorden zei: eerst luisteren, niet meteen dragen alsof alles alleen van hem was. “En de vluchtelingen?” vroeg Anne. Lucas keek naar haar, en zijn toon werd iets zachter. “Geregistreerd. Gevoed waar mogelijk. Wie ziek was, ging naar Mia. Wie loog, kreeg mij.” Mia schudde haar hoofd. “Dat klinkt harder dan het was. Hij heeft twee kinderen persoonlijk naar de ziekenzaal gedragen en daarna tegen iedereen gebromd dat niemand dat moest navertellen.” Lucas keek strak voor zich uit. “Kinderen tellen niet als getuigen.”

Thomas keek over de binnenplaats. Hij zag vrouwen bij manden met brood, soldaten die palen herstelden, kinderen die dicht bij het vuur bleven en wachters die de poort geen moment uit het oog verloren. Grensvale leek rustig, maar het was de rust van een boog die gespannen bleef. “Je hebt goed standgehouden,” zei Thomas. Lucas keek hem aan. “Dat was mijn taak.” “Nee,” zei Thomas rustig. “Je hebt meer gedaan dan je taak.” Even leek Lucas iets te willen wegwuiven, maar Anne zag hoe zijn blik verzachtte, heel kort, bijna onzichtbaar. Toen klonk er buiten de poort het kraken van wagenwielen in de modder. Een wachter draaide zich om. Lucas’ hand ging meteen naar zijn zwaard. Thomas voelde Anne naast zich verstillen. Grensvale had hen nauwelijks ontvangen, of het volgende leed klopte al aan.